

Tyttö odotti hetkeä jolloin viimein näkisi pojan ensimmäisen kerran. Hän oli levoton, hieman hermostunut. Hän nauroi hieman itsekseen, hän oli odottanut poikaa jo monta tuntia. Puistossa oli paljon ihmisiä, jotka eivät huomannut tytössä mitään erikoista. Eihän tytössä mitään erikoista ollutkaan. Vihdoin hetki koitti, poika tuli puistoon. Poika oli täydellinen, niin kaunis ettei tyttö voinut sitä sanoin kuvailla. Poika käveli kuin filmitähti, hänen heleä ihonsa ei ollut juuri ruskettunut vaikka jo heinäkuun loppu läheni. Tytön ja pojan katseet kohtasivat hetkeksi, tytön kohottaen käsiään kohti kasvojaan. Pojan silmät olivat tummat mutta tyttö tiesi pojan käyttävän värillisiä piilolinssejä. Poika hymyili. "Kuinka joku voi olla niin kaunis!" tyttö ajatteli. Tyttö oli tietoinen siitä miten hän täydellisesti sulautui ympäristöönsä, puistoon täynnä ihmisiä. Hän oli kuin varjo pimeässä metsässä, yksi niin monen joukossa. Hän säilytti katsekontaktia pojan kanssa koska hän tiesi hetken olevan ainutlaatuinen. Hän ei uskaltanut hengittää koska hän pelkäsi maagisen tunnelman katoavan silmänräpäyksessä. Pojan kalpeille kasvoille tuli näkyviin pieni hymy. Ja se oli siinä. Hetki oli poissa niin kuin sitä ei olisi ikinä ollutkaan. Poika käänsi katseensa eteenpäin jatkaessaan kävelyä puiston läpi. Tyttö katsoi hiljaa pojan kävelevän puiston läpi, ja ulos portista. Aivan niin kuin poika ei koskaan olisi käynyt siellä. Vasta pojan lähdettyä tyttö hengitti hitaasti ulos. Tyttö otti laukkunsa maasta ja alkoi kävellä pois puistosta. Nyt hän tiesi sen varmasti. Hän rakasti poikaa suunnattomasti, muttei toivonut tältä vastarakkautta. Hän toivoi vain että hän tietäisi että tyttö oli olemassa.